

TÔ CHÁO TÓC

Trên hai mươi năm rồi còn gì ! Thế mà tôi không bao giờ quên nỗi kinh hoàng xảy ra nửa khuya hôm đó... Cả gia đình đang yên giấc, bỗng nghe tiếng xe hơi từ lộ chính chạy vào, thẳng gấp trước cửa nhà, nhiều tiếng chân người nhảy xuống, sau đó tiếng đập cửa mạnh và dồn dập. Có tiếng quát lớn:

- Chủ nhà mở cửa !!! Công An huyện cần làm việc.

Nhạc gia tôi tuổi ngoài thất tuần, hai tay rung rung nâng cây song hòong, cửa mở, nắm tên công an bước nhanh vào với bốn khẩu A.K. cầm tay, tên đứng đầu với khẩu K. 54 bên hông hát hàm hỏi lớn:

- Tên Ánh có ở nhà không ?

Từ buồng ngủ bước ra, tôi trả lời:

- Tôi có mặt đây!

- Mời anh lên xe về công an huyện, chúng tôi cần làm việc với anh.

Quơ vội cái bông bột, trong đó vài bộ áo quần, thuốc uống, dầu xanh, chén muống, dưa,..kem và bàn chải đánh răng...

Tôi bước lên và ngồi xuống sàn, xe lao vút đi và chỉ nhìn thấy nhạc gia tôi hom hem bưng cây đèn dầu lửa, hai đứa con trai tôi ôm chân mẹ và nhà tôi vội đưa tay lên lau nước mắt. Công an đẩy tôi vào phòng giam chấn song sắt , ngọn đèn vàng mờ trên trần, đóng mạnh khung cửa sắt và khóa lại. Căn phòng vuông vức, độ bốn thước nhót mỗi mình tôi. Thu mình vào góc phòng, nằm xuống nền xi-măng, đầu gối lên bông bột, trăm ngàn dấu hỏi lần lượt hiện ra trong đầu, tôi chịu thua, không hiểu tại sao mình bị bắt, khẩn cấp giữa đêm khuya. Thân phận người lính chế

độ cũ bị cộng sản ngược đãi còn thua một con vật. Mua một con chó để làm mối nhậu, ngã giá xong mới bắt con mối dẫn đi, còn chúng tôi vui buồn gì công an muốn bắt chỉ mang còng đến bắt thôi!

Từ nhà tù lớn cho toàn dân miền Nam, những ngày lễ lớn, kỷ niệm chiến thắng, sinh nhật lãnh tụ, họ đem cất chúng tôi vào phòng giam- nhà tù nhỏ. Trước khi thiếp đi, tôi còn nghe rõ tiếng hô đồng dục:

- "Tất cả vào hàng ! Phất.. Tư lệnh đến ! Khai quân hiệu!...Bế quân hiệu ! "

Và giờ này, bên kia nửa vòng trái đất là ban ngày, các cấp lãnh đạo chỉ huy của tôi chắc đang rót những chai rượu đất tiền vào ly cạn, bên tiếng nhạc lời ca ! mỉm cười vui sướng vì cả gia đình an toàn lên máy bay với hành lý là những va li đầy vàng, đô la và vật dụng đắt tiền... Ai công hầu ai khanh tướng, giờ mình ta đau thương.

Giấc ngủ chập chờn kéo dài được bao lâu không biết, tôi choàng ngồi dậy khi nghe tiếng người quát lớn:

- Anh kia, lên làm việc.

Tôi bị dẫn đi theo một hành lang ngắn, bước vào phòng có bảng ghi trên khung cửa: "Phòng Chấp Pháp". Vừa ra lệnh ngồi xuống ghế, tên Thượng úy công an hất hàm hỏi tôi.

- Anh mang túi gì đó?

- Quần áo lao động, thuốc uống và đồ vệ sinh cá nhân.

- Bộ anh biết sắp bị bắt sao mà chuẩn bị kỹ càng thế?

Tôi cười héo hắt:

- Dạ ! trong năm, nhiều lần bị tập trung nên sẵn sàng như vậy. Anh em chế độ cũ chúng tôi ai cũng có cùng tâm trạng như thế!

Bật lửa đốt thuốc, ngửa mặt nhả khói lên trần nhà, tên Thượng úy hỏi tôi:

- Anh biết anh bị bắt về tội gì không?

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Thật tình tôi vô cùng ngạc nhiên, tại sao công an huyện lại bắt tôi ?

Tên hỏi cung mặt hầm hầm, xô ghế đứng phất dậy, đập tay mạnh xuống bàn:

- Anh đừng đóng kịch nữa! Anh và tên Phong đã giết đồng chí Mười Thụ! Bắt được tên Phong hẳn khai anh là đồng lõa của hắn. Đã đi cải tạo, anh biết rõ đường lối khoan hồng của đảng. Anh thành thật khai báo sẽ được khoan hồng.

Tôi không nao núng:

- Cả tuần nay tôi không rời khỏi nhà, tôi đâu biết ông Mười Thụ là ai? Tôi có thù oán gì đến đối phải giết ông Mười Thụ! Xin cán bộ cho tôi gặp anh Phong để đối chất.

- Được rồi! Có bằng chứng rõ ràng, anh đừng trách chúng tôi nặng tay với anh nhé!

Tôi bị biệt giam suốt một tuần ở Công an huyện, không được thăm nuôi và tiếp xúc với bất cứ ai. Mỗi đêm công an đánh thức tôi dậy, đi làm việc, hỏi cung, cật vấn đủ điều. Tôi khai quen biết anh Phong ở trại cải tạo Xuyên Mộc thuộc tỉnh Đồng Nai do Phong còn độc thân, ba Phong bị đau bao tử nặng nên gửi đồ thăm nuôi nhờ vợ tôi mang giùm vào trại trao đồ tiếp tế cho Phong. Chúng tôi quen biết nhau như thế. Trước năm 75 Phong là sĩ quan biệt kích dù, còn tôi phục vụ ở tiểu khu không hề quen biết nhau. Thành thạo đi chợ Phong có chạy lên thăm tôi, chúng tôi có nhậu với nhau đôi lần. Cách đây một tháng Phong cho biết sắp đi xa, làm nghề bốc vác đã làm Phong khạc ra máu.

Tôi làm tờ khai trên mười lần và lần nào tôi cũng không quên câu kết:

- Nếu sau này cách mạng khám phá ra tôi gian dối hoặc đồng lõa trong vụ giết ông Mười Thụ tôi xin chịu tử hình.

Họ thả tôi về và thông báo từ nay tôi không được rời khỏi nhà bất cứ ngày đêm, khi công an cần làm việc tôi phải có mặt ngay, họ bắt tôi ký tên và lấn tay.

Sau đó người biết chuyện tường thuật vụ án lại cho tôi biết: Mười Thụ, trưởng ban tổ chức Tỉnh Ủy, du học liên xô, đỗ bằng tiến sĩ, học vị mà một giáo sư tên tuổi phát biểu:

- Chỉ cần dắt một con trâu sang Liên xô, hai năm sau chúng ta sẽ dắt về một Phó tiến sĩ.

Mười Thụ được chánh quyền cấp cho một ngôi nhà nền đúc tới ngực, tịch thu của gia đình địa chủ. Đêm xảy ra án mạng, Mười Thụ ở nhà một mình, hung thủ đâm và rọc bụng, ruột gan Mười Thụ tuôn ra đất, đầu Mười Thụ bị xõn một mớ tóc, hung thủ đào dưới góc cột lầy cửa cải vàng bạc nhiều lắm.

Công an tỉnh phối hợp với công an huyện nghiên cứu điều tra hiện trường. Họ khám xét chuồng trâu, Phong biệt tích, đặc biệt trên bàn thờ ba Phong, ảnh đã được mang đi, một đĩa đựng mảnh tóc của Mười Thụ và trên lư hương bằng lon sữa bò, dẫu tro nhang đốt còn mới tinh. Công an

tình kết luận thủ phạm giết Mười Thụ là Phong tên biệt kích ác ôn, mang nhiều nợ máu với cách mạng.

Lệnh truy nã kèm theo ảnh của Phong được thông báo toàn quốc. Có kẻ xấu miệng nói rằng: "Số dĩ công an truy nã thủ phạm khần trương như vậy, một phần vì Mười Thụ Phó bí thư Tỉnh ủy, trưởng ban tổ chức đảng... Nhưng phần tối quan trọng là hung thủ đã đào thoát và mang đi một ô rất lớn chứa nhiều nữ trang gồm: vàng, cẩm thạch, kim cương.. đọc xong biên bản dàn Tỉnh ủy có nhiều đồng chí chảy nước bọt". Thời gian qua đi, vụ án Mười Thụ cũng đi vào lãng quên vì người dân "chạy ăn từng bữa toát mồ hôi" còn thời gian rảnh rỗi đâu mà nghĩ với ngợi.

Đầu năm 91, tôi lên công an huyện chứng hồ sơ cho cả gia đình đi diện H.O. sang Hoa Kỳ. Sau khi trao xấp hồ sơ ký xong, chánh văn phòng công an huyện nói với tôi:

- Sau này phá được án đồng chí Mười Thụ, nếu anh có dính líu, nhà nước ta sẽ bảo Mỹ dẫn độ anh về đây để truy tố anh ra tòa án nhân dân, anh liệu hồn đấy!

Tôi cúi nhìn xuống chân mình để dấu nụ cười, ngược lên nhìn tên cán bộ tôi trả lời từ tốn:

- Thưa cán bộ, trong trại cải tạo chúng tôi học thuộc nằm lòng: "Với sức mạnh của ba dòng thác cách mạng, đảng và nhà nước ta là lương tri của loài người, chủ nghĩa Mac-Lê bách chiến bách thắng, sẽ giải phóng luôn cả nước Mỹ, sẽ đưa thế giới đến đại đồng. Đưa gia đình sang Mỹ, tôi sẽ cố gắng lo cho con cái học hành đỗ đạt. Nếu nước Mỹ chưa được cách mạng giải phóng, tôi sẽ dẫn con cái tôi về xây dựng Xã Hội chủ nghĩa ưu việt"

Tên công an chánh văn phòng tỏ vẻ hài lòng, tươi cười bắt tay tôi: Ôm mớ hồ sơ ra tới cổng, khát nước, khô môi, tôi cố đánh lưỡi phun một mớ nước bọt xuống đất.

- Hy vọng chúng ta sẽ gặp nhau ở Hoa Kỳ!

Thời gian trôi đi, đúng là bóng câu qua cửa sổ, gia đình tôi sang Mỹ mới đó đã mười bốn năm rồi. Chuyện ở Mỹ là chuyện dài, biết rồi, khổ quá nói mãi. Vậy tôi không còn ca bài ca con cá sống vì nước nữa đâu.

Chiều thứ bảy, mang tờ báo mới ra ngồi băng cây trước nhà, mặt trời ngả về tây, thế đất cao gió mát, hoa tulip nở rộ, đưa con gái mang ra cho tôi ly cam vắt, tôi đọc báo khi chiều xuống chậm chậm êm đềm. Một chiếc taxi màu vàng đỗ trước nhà, người đàn ông tay xách va li bước xuống, tay vẫy, cười tươi mừng rỡ với tôi:

- Đại ca khỏe không ?

Tôi gỡ kiếng, nheo mắt nhìn, chột la lớn:

- Ô ! Phong đó hả? Trời ơi ngọn gió nào đưa Phong đến đây?

Tôi bước ra, Phong đặt va li xuống đất, chạy đến ôm tôi:

- Mừng gặp lại anh ! Hai mươi mấy năm rồi còn gì !

Chúng tôi vào nhà, tôi nêu thắc mắc:

- Sao chú biết anh ở Tiểu Bang này, tìm đến hay vậy?

Phong vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Tháng rồi anh có lên Seattle ra mắt sách phải không? Bạn em có dự và mua gởi cho em. Ngạc nhiên và vui mừng vô cùng khi thấy hình và địa chỉ của anh in sau bìa sách, Em ở thành phố Buffalo Tiểu Bang New York, đến thăm anh chị không báo trước , tạo bất ngờ để anh chị ngạc nhiên chơi.

Nhà tôi từ sau bước ra ngạc nhiên và hân hoan chào Phong. Tắm xong, tôi và Phong ngồi vào bàn ăn .

Đĩa thịt gà xé phai trộn bắp chuối và tô cháo bốc khói thơm lừng. Nhà tôi cầm chén định múc cháo, Phong ngăn lại và nói:

- Cám ơn chị! Em chỉ ăn gỏi và uống bia, từ ngày ba em mất, em không bao giờ ăn cháo nhất là cháo có nêm tiêu.

Hớp một ngụm bia, Phong tiếp:

- Hôm nay, hai anh chị là người thân duy nhất, em kể tình cảnh đau thương của gia đình em. Em là cháu ngoại của Ông Hội Đồng Cang, má em mất sớm, ba em cai quản của hương quả gồm: một nhà năm gian to, nền đúc tới ngực và mấy chục mẫu vườn ruộng. Sau năm 75 Cộng sản cưỡng chiếm miền Nam , em đi tù cải tạo, chánh quyền địa phương tịch thu hết đất đai, ba em chỉ còn ngôi nhà.

Ba năm sau, họ đuổi ba em ra mình không vì hai tội: gia đình địa chủ bóc lột; con trai là sĩ quan biệt kích dù ác ôn, gây nhiều tổn thất và nợ máu với quân giải phóng.

Nhà họ cấp cho Mười Thụ, Phó bí thư Tỉnh ủy, kiêm trưởng ban tổ chức đảng. Ông nội Mười Thụ là phu xe kéo cho ông ngoại em. Sau nhiều lần van xin ba em được cho lại cái chuồng trâu cột mù u ngoài mé ruộng, cách nhà thờ giòng họ ba trăm thước.. Ba em đã lớn tuổi sức khỏe yếu kém và sống trong nghèo túng. Ngày nợ nhận được thơ em từ trại cải tạo Xuyên Mộc gởi về xin tiếp tế đồ ăn và thuốc uống.

Thương con, đường cùng liều mạng nửa đêm khoét vách vào nhà Mười Thụ chiếm đoạt, định vào đào dưới chân cột trước bàn thờ lấy đi ô vàng, cẩm thạch, hột xoàng... gồm của cải giòng họ

và đồ sính lễ của mẹ em. Hành động của ba em giữa đêm khuya cũng như Doctor Jivago của văn hào Boris Pasternak bò ra cửa hàng rào cây nhà ông nội để lấy củi đun nước sôi đờ đờ để cho vợ mình, nếu vệ binh phát hiện sẽ bắn chết vì tội : Tôi ăn cắp của tôi"

Ngoài dự đoán của ba tôi, Mười Thụ cuối tuần mới về, ở nhà chỉ có vợ hắt và ba đứa con nhỏ.

Nhưng khi ba tôi luồn vào, vừa định đứng dậy thì một họng súng AK.54 lạnh ngắt vó vào màng tang và ánh đèn pin chiếu vào mặt. Mười Thụ trói ba tôi, bảo đi lại bàn tròn và ngồi xuống ghế, hai tay bị thúc ké sau lưng.

Mười Thụ nhai từng tiếng:

- Mày khoét vách vào nhà tao(sic) định làm gì?

Ba tôi rung giọng:

- Thưa ông Mười, khổ quá không có tiền định vào nhà xin lại bộ lư đồng, đem bán có chút đỉnh đi thăm nuôi con.

Mười Thụ nghiêng răng:

- Thăm cái thằng biệt kích ác ôn đó phải không? Cái ngữ đó sẽ chết rục xương trong tù, không có ngày về đâu. Thứ quân đầy nợ máu phản cách mạng.

Quay ra sau, Mười Thụ ra lệnh cho vợ, đang ngạc nhiên đứng nhìn ba tôi bị trói:

- Bà nấu cho tôi tô cháo nêm hành và quậy hột gà vào nhanh lên.

Mười Thụ hắt học chỉ vào mặt và chửi ba tôi là thứ xấu xa, bóc lột nhân dân lao động, ngồi nhà mát ăn bát vàng, lười lao động, gặp khó khăn chỉ biết ăn trộm mà thôi! Lũ người chúng bay chỉ sống chật đất. Vợ Mười Thụ bưng tô cháo bốc khói lên, Mười Thụ bảo đấm tiếu thêm vào và mang ra cho y cái kéo. Mười Thụ chồm qua bàn, dùng kéo xõn một nắm tóc trên đầu ba tôi và cắt từng đoạn ngắn, dùng muống trộn lên đều cho tóc hoà trong cháo. Nhìn thẳng vào mặt ba tôi, Mười Thụ nói:

- Tao cho mày chọn: Một, tao giao mày cho công an với tội danh đêm khuya mày định vào nhà ám sát tao. Hai, mày ăn hết tô cháo này tao sẽ thả mày và không cho ai biết về việc trộm đạo của mày cả.

Ba tôi suy nghĩ thật lâu, nhục nhã vì bị xõn đầu, nếu biết mình ăn trộm thì tội cho giòng họ lắm! Ba tôi quyết định ăn tô cháo. Mười Thụ cười trói cho ba tôi với nụ cười nham hiểm trên môi. Ăn xong tô cháo, Mười Thụ mở cửa cho ba tôi ra về. Trời vừa sáng hôm sau ba tôi cạo đầu.

Phong ngừng kể, đưa tay lên lau nước mắt, vợ chồng tôi ngồi lặng thinh, không tìm được lời nào chia sẻ cùng Phong. Uống một hơi cạn lon bia, Phong tiếp tục kể:

- Tuần lễ sau, ba tôi ngã bệnh, sốt cao và trong bao tử như có hàng vạn con kiến lửa đang cắn, bụng đói, ăn vào càng đau thêm. Thuốc nam, thuốc gia truyền, xuyên tâm liên đã làm ba tôi kiệt sức.

- Đau quằn quại và túng thiếu trăm bề, vay mượn những tá điền cũ. Lần nào thăm nuôi ba tôi cũng cố gắng gởi đồ tiếp tế nhờ chị mang lên trại giùm.

- Ngày tôi được thả, ba tôi như bộ xương khô, hai hố mắt sâu quắm. Tôi vay tiền chở ba tôi đi bệnh viện, soi X. quang. Bác sĩ cho biết toàn thể mặt dạ dày bị nhiều cọng tóc đâm vào bụng mũ thành ghê như vỏ mít. Mấy năm nay ba tôi đau đớn vô cùng, suốt ngày đêm chỉ ăn cháo loãng cầm hơi.

- Một buổi chiều, mặt trời vừa lặn, tôi đang đốt đèn, giọng khào khào ba tôi bảo tôi ngồi xuống chiếc giường tre, ra dấu đỡ ông ngồi dậy, thều thào, ông nói:

- Con phải trả thù cho ba!

Sau khi kể hết đầu đuôi câu chuyện bị Mười Thụ bắt ăn hết tô cháo và nói rõ cây cột bên trái sát bàn thờ nhìn ra sân có chôn một ô lớn vòng vàng, cẩm thạch, kim cương.. Nói xong ba tôi mặt lấm, chòm ra mép giường ói một vũng máu và tắt thở trên tay tôi.

- Chôn cất ba tôi xong, mộ nằm trên nền chuồng trâu, tôi ra chợ huyện vào kho lúa xin một chân bốt vác. Thành thoãng về thăm nhà, đốt nhang trên mộ cho ba tôi.

- Vợ chồng Mười Thụ than phiền nhà tôi thường vắng nhà, phía sau ruộng không có người nên kẻ gian thường dùng chài lưới bắt nhiều cá vồ.

Lần nào về thăm nhà tôi đều mua bánh kẹo cho mấy đứa nhỏ, đồng thời tôi kiếm chuyện lân la để biết đường đi nước bước của Mười Thụ. Tình cờ được vợ Mười Thụ cho biết ngày mừng hai, y thị và mấy đứa nhỏ về đám giỗ bên ngoại, ba bữa mới về. Mười Thụ về giữ nhà một mình. Khuya hôm đó, sau khi vợ con Mười Thụ xuống đò đi rồi, Phong lên gõ cửa nói lớn cho Mười Thụ biết đã bắt được hai thàng chày trộm cá vồ, đang cột chúng ngoài góc so đũa dưới triền ruộng.

Tiếng Mười Thụ hưng phấn từ trong nhà vọng ra:

- Tụi bây kể như chết mẹ với tao rồi!

Mười Thụ tay bưng đèn dầu, tay xô cánh cửa cái vừa mở. Nhanh như sóc, tôi thọt cây mác vào bụng dưới Mười Thụ, dùng hết sức bình sanh hai tay câu cây mác, Mười Thụ hồng giò, bụng xé một đường dài, ruột gan tuôn hết ra ngoài. Sau khi kêu được mấy tiếng học ..học ... học như con

heo bị thọc huyết. Tôi đập Mươi Thụ té xuống và đâm tiếp mấy nhát vào tim, máu ra lai láng thành vũng dưới nền nhà. Xong đòi một tên cộng sản gian ác, tập kết mang về từ mạn ngược, trung du ... Bắc Việt, lói giết người dai dẳng, đau đớn, tàn bạo mà hung thủ chẳng tội tình gì !

Tôi xõn một mớ tóc Mươi Thụ bỏ vào túi quần, đào lấy ra từ chân cột một ô vàng nặng gồm nhiều lượng vàng... dây chuyền, kiềng, nhiều vòng đeo tay nạm cẩm thạch và kim cương. Tôi chạy

nhanh về nhà để mớ tóc Mươi Thụ vào trong đĩa, đặt trên bàn thờ ba tôi, đốt nhang và khấn vái:

- Thưa ba, con đã trả được thù cho ba rồi, xin ba phù hộ cho con vượt biên suông sẻ. Tôi lấy hình ba tôi xuống hôn, nhét vội vào ba lô cùng mớ quần áo và ô vàng.

Tôi băng đường ruộng rời khỏi nhà giữa đêm khuya. Nâng lon bia lên, tay trái vỗ nhẹ vào vai Phong tôi nói trong xúc động.

- Anh chị thành thật chia buồn trước thảm cảnh gia đình chú, tội nghiệp bác trai quá đi thôi!

Anh xin kể tiếp những sự việc liên quan đến sau đêm Mươi Thụ bị giết. Tôi kể cho Phong nghe công an huyện bắt giam tôi một tuần lễ để điều tra như tôi đã kể đầu câu chuyện.

Nghe xong, Phong từ tốn nói:

- Lúc ở tù , chị gian nan gồng gánh mang đồ tiếp tế thăm nuôi giúp em, lúc em giết kẻ thù, anh chị bị liên can ở tù cả tuần! Thật em có lỗi và mang ơn anh chị nhiều quá!

Dùng cơm xong, rót cho Phong tách trà và Phong kể tiếp.

- Trưa hôm đó, em qua tới Cần Thơ bán một lượng vàng, em trả tiền hào phóng để xuống ghe của hai vợ chồng trẻ lên biển Hồ mua cá làm mắm. Sang đến Campuchia em tốn hai lượng vàng để trốn dưới hầm tàu buôn đến Thái Lan. Cảnh sát Thái đưa em vào trại tập trung. Sáu tháng sau em được phái đoàn Mỹ phỏng vấn, em còn đầy đủ giấy tờ cùng hình ảnh nhảy toán với cổ vấn Mỹ, do ba em chôn dấu.

Phái đoàn chấp thuận cho định cư ở Mỹ, em ở thành phố Buffalo Tiểu Bang New York, vẫn còn độc thân, cu ky một mình. Nhân dịp này, em mời anh chị cùng các cháu mùa hè này sang chơi một chuyến, từ nhà đến thác Niagara chỉ một giờ lái xe. Anh chị giúp em làm cử chỉ đẹp để đền ơn đáp nghĩa với anh chị coi !

- Vợ chồng tôi hứa sẽ sang thăm chú.

Phong ở chơi với gia đình chúng tôi ba ngày, hôm đưa Phong ra sân bay, bắt tay chúc gia đình tôi nhiều may mắn và phát đạt, với ánh mắt long lanh Phong nói:

- Anh xem cộng sản tàn ác đối với nhân dân miền Nam mình như thế nào? Tù đày, kinh tế mới rùng thiêu nước độc, cướp ruộng vườn, nhà cửa. Mở chiến tranh sang Campuchia biết bao thanh niên chết, cụt chân tàn phế... Và chỉ với một tô cháo trộn tóe no đủ làm gia đình em lụi tàn luôn. Ba em chắc đã ngậm cười nơi chín suối khi em đã trả được thù cho ông. Cộng sản nếu bắt được, chắc chúng nó sẽ bằm xác em cho vịt ăn lắm. Bắt tay tôi lần nữa, Phong quay lưng bước nhanh vào cầu thang máy bay.

Trên đường lái xe một mình trở về nhà, hình dung hằng vạn đoạ tóc ngắn đâm vào bao tử ba Phong, đón đau tột cùng ! Bỗng dưng tôi rùng mình và nhớ đến câu nói của một triết gia:

- Hai con lừa chửi nhau, nếu ta nghe được tiếng lừa. Câu thậm tệ nhất của con lừa này chửi con lừa kia là: " Mày là đồ người"!

Chiều xuống thật nhanh, xa lộ đã lên đèn sáng trắng như một dòng sông, chảy miết về phía trời xa...

Tường Lam